

Súd: Krajský súd Bratislava  
Spisová značka: 3To/54/2016  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1416010041  
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 06. 2016  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Molnárová  
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2016:1416010041.1

## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Zuzany Molnárovej a členov senátu JUDr. Denisy Mészárosovej a JUDr. Petra Štífta v trestnej veci obžalovaného V. Q. pre pokračovací zločin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b/ Tr. zákona s poukazom na § 138 písm. j/ Tr. zákona sčasti v jednočinnom súbehu s prečinom porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zákona s poukazom na § 138 písm. e/ Tr. zákona o odvolaní okresnej prokuratúry a obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava IV č. k. 2T/16/2016-280 zo 16. marca 2016, na verejnom zasadnutí konanom dňa 23. júna 2016 takto

### rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. d/ Tr. poriadku z r u š u j e sa napadnutý rozsudok v celom rozsahu.

Podľa § 322 ods. 3 Tr. poriadku sa obžalovaný

V. Q., K.. XX.XX.XXXX B. O., I. O. O., L.. E. Č.. XXXX/X, t. č. vo výkone väzby od 26.08.2015

u z n á v a v i n n ý m, ž e

v bode 1 /

presne nezisteného dňa v období od 25.mája XXXX do XX.mája XXXX v presne nezistenom čase v O. na ulici F. Č.. XX vnikol do priestorov obytného domu a to tak, že prineseným dlátom vypáčil vchodové dvere do obytného domu, následne sa presunul k dverám kočikárne ktoré vytlačil, a z priestorov kočikárne odcudzil horský bicykel značky D. I., sivo červenej farby, výrobného čísla rámu D. s výrobným číslom odpruženej vidlice D. v hodnote 250,- Euro, horský bicykel značky D. I., modro - čiernej farby s výrobným číslom rámu D. a výrobným číslom vidlice D. v hodnote 300,- Euro, a horský bicykel značky W. Z. červenej farby, výrobné číslo rámu C. v hodnote 350,- Euro, čím poškodenej J. Ž., trvale bytom F. Č.. XX, O., spôsobil škodu krádežou vo výške 900,- Euro,

v bode 2/

presne nezisteného dňa v mesiaci jún 2015 v nočných hodinách v O. na ulici Z. Q. Č.. XX vzal z presne nezistenej poštovej schránky zväzok kľúčov, ktoré následne použil na otvorenie si vchodových dverí od bytového domu, a následne aj dverí od priestorov kočikárne v suteréne bytového domu, a z kočikárne odcudzil bicykel značky K2, šedo čiernej farby, nezisteného výrobného čísla, zakúpeného v roku 2008, v hodnote 150,- Euro, a to takým spôsobom, že roztrhol oceľové lanko, ktorým bol bicykel uzamknutý o radiátor, čím poškodenej H.. P. S., I. O. Z. Q. Č.. XX, O., spôsobil škodu krádežou vo výške 150,- Euro,

v bode 3/

presne nezisteného dňa v mesiaci jún 2015 v nočných hodinách v O. na T. X. Č.. XX vnikol do priestorov obytného domu, a to tak, že pomocou tyče vypáčil vchodové dvere od bytového domu, následne pristúpil ku dverám od kočikárne a tieto vyrazil nárazom svojho ramena, vošiel do priestorov kočikárne, a odcudzil odtiaľ horský bicykel značky Dema, čierno žltej farby, celoodpružený, nezisteného výrobného čísla, v hodnote 150,- Euro, pričom roztrhol oceľové lanko, ktorým bol bicykel uviazaný o iné bicykle, čím poškodenej Ing. X. O., I. O. X. Č.. XX, O., spôsobil škodu krádežou vo výške 150,- Euro,

v bode 4/

presne nezisteného dňa v mesiaci jún 2015, a to nasledujúci deň po skutku uvedenom v bode 5/ výrokovej časti rozsudku, v čase o 04:30 hod. v O. na T. Ľ. E. Č.. X/A vykonal krádež bicykla z balkóna, a to tak, že mrežu, ktorá sa nachádzala pod obytným domom na zemi, oprel o stenu bytového domu, po mreži vyliezol na balkón, a vzal odtiaľ voľne položený bicykel značky J. I. XXX, výrobné číslo U., bielej farby, v presne nezistenej hodnote, ktorý zhodil z balkóna a následne s ním odišiel, čím poškodenej Q.. H. Š., I. O. Ľ. E. Č.. X/A, O., spôsobil presne nezistenú škodu,  
v bode 5/

presne nezisteného dňa v mesiaci jún 2015 v nočných hodinách v Bratislave na ulici Z. Q. Č.. XX odcudzil z balkóna na prvom poschodí detský bicykel modro bielej farby, celoodpružený, nezistenej značky, v hodnote 50,- Euro, a to takým spôsobom, že vyliezol po nainštalovanej klimatizácii na prvé poschodie bytového domu, bicykel si prevesil cez plece, zoskočil z balkónu a odišiel preč, čím poškodenému J. V., I. O. W. K. B., F. Č.. X, spôsobil škodu vo výške 50,- Euro,  
v bode 6/

presne nezisteného dňa v mesiaci júl 2015 v nočných hodinách v O. na ulici Na Y. Č.. XX preskočil plot pozemku k rodinnému domu vysoký približne 170 cm, a z pozemku vzal voľne položený detský bicykel značky CTM Rocky zeleno-žltej farby, nezisteného výrobného čísla, v hodnote 160,- Euro, bicykel prehodil cez plot odkiaľ ho vzal a odišiel, čím poškodenému V. J., I. O. Na Y. Č.. XX, O., spôsobil škodu vo výške 160,- Euro,

v bode 7/

dňa 18.júla 2015 v čase od 02:00 hod. do 04:00 hod. v O. na T. J. Ú. Č.. XX, preskočil plot rodinného domu vysoký približne 200 cm, a z pozemku rodinného domu vzal bicykel značky W., bordovo čiernej farby, výrobné číslo W. v hodnote 250,- Euro, ktorý bol voľne opretý o múr domu, bicykel následne prehodil cez bránu od pozemku odkiaľ ho vzal a odišiel, čím poškodenému Š. R., trvalé bytom J. Ú. XX, O., spôsobil škodu vo výške 250,- Euro,  
v bode 8/

presne nezisteného dňa v období od 17. Augusta 2015 do 07:15 hod. dňa 24. U. XXXX na S. Č.. XXX/XX, O., vnikol do priestorov kočikárne bytového domu, a to tak, že stoličku si podložil pod okno kočikárne, kde bola otvorená vetračka, cez vetračku otvoril okno kočikárne, vliezol do kočikárne, a vzal odtiaľ bicykel značky C., tmavomodrej farby, predná vidlica odpružená, ráfiky čiernej farby a na riadidlách strieborné držiaky na ruky, v hodnote 200,- Euro, ktorý bol reťazou pripevnený o ďalšie bicykle, pričom reťaz prelomil tyčou, čím poškodenému Q. V., trvale bytom S. Č.. XX, O., spôsobil škodu vo výške 200,- Euro, čím spôsobil v bodoch 1/ až 8/ škodu krádežou v celkovej výške minimálne 1 860,- Euro.

t e d a

v bodoch 1/ až 8/

prisvojil si cudziu vec tým, že sa jej zmocnil, a spôsobil tak malú škodu a čin spáchal závažnejším spôsobom konania (na viacerých osobách) v bodoch 4/, 5/, 6/, 7/ neoprávnene vnikol do obydliia iného, a čin spáchal závažnejším spôsobom konania (vlámaním),

č í m s p á c h a l

v bodoch 1/ až 8/

pokračovací zločin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b/ Tr. zákona s poukazom na § 138 písm. j/ Tr. zákona z toho v bodoch 4/, 5/, 6/, 7/ v jednočinnom súbehu s prečinom porušovania domovej slobody podľa §194 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák., s poukazom na § 138 písm. e/ Tr. zákona

Za to sa

o d s u d z u j e

Podľa § 212 ods. 4 Tr. zákona § 36 písm. l/, písm. n/, § 37 písm. h/, písm. m/, § 38 ods. 2, § 41 ods. 2 Tr. zákona k úhrnnému trestu odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zákona sa obžalovaný na výkon uloženého trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 60 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona sa obžalovanému ukladá trest prepadnutia veci: jeden kus dláto.

Podľa § 60 ods. 5 Tr. zákona sa vlastníkom prepadnutej veci stáva štát.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. poriadku sa obžalovanému ukladá nahradiť

- poškodenej X. O., K.. XX.XX.XXXX, I. O. O., X. Č.. XX škodu vo výške 150,- Euro (stopäťdesiat Euro),
- poškodenej Š. R., K.. XX.XX.XXXX, I. O. O., J. Ú. Č.. XXX/XX škodu vo výške 250,- Euro (dvestopäťdesiat Euro),
- poškodenej Q. V., K.. XX.XX.XXXX, I. O. O., S. Č.. XXX/XX škodu vo výške 200,- Euro (dvesto Euro).

Podľa § 288 ods. 1 Tr. poriadku sa poškodení

- J. Ž., K.. XX.XX.XXXX, I. O. O., F. Č.. XX,
- Q.. H. Š., K.. XX.XX.XXXX, I. O. O., F. Č.. XX, so svojim nárokom na náhradu škody odkazujú na občianske súdne konanie.

Podľa § 288 ods. 2 Tr. poriadku sa poškodení

- X. O., K.. XX.XX.XXXX, I. O. O., X. Č.. XX,
- Š. R., K.. XX.XX.XXXX, I. O. O., J. Ú. Č.. XXX/XX,
- Q. V., K.. XX.XX.XXXX, I. O. O., S. Č.. XXX/XX so zvyškom nároku na náhradu škody odkazujú na občianske súdne konanie.

Podľa § 319 Tr. poriadku sa odvolanie obžalovaného V. Q., K.. XX.XX.XXXX z a m i e t a.

#### **o d ô v o d n e n i e :**

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV č. k. 2T/16/2016-280 zo 16.03.2016 bol obžalovaný V. Q., na skutkovom základe opísanom v napadnutom rozsudku, uznaný vinným v bodoch 1/ až 8/ pre pokračovací prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 Tr. zákona z toho v bodoch 4/, 5/, 6/, 7/ v jednočinnom súbehu s prečinom porušovania domovej slobody podľa §194 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák., s poukazom na § 138 písm. e/ Tr. zákona a podľa § 194 ods. 2 Tr. zákona s použitím § 38 ods. 2, § 36 písm. l/ písm. n/, § 37 písm. h/, m/, § 41 ods. 1 Tr. zákona mu bol uložený úhrnný trest odňatia slobody 2 (dva) roky a 6 (šesť) mesiacov, na výkon ktorého bol postupom podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zákona zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia. Podľa § 60 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona bol vyslovený trest prepadnutia veci - jeden kus dláto. O uplatnených nárokoch poškodených súd rozhodol podľa § 287 ods. 1 Tr. poriadku, § 288 ods. 1 Tr. poriadku a § 288 ods. 2 Tr. poriadku.

Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote v zmysle § 309 ods. 1 Tr. poriadku podali odvolanie okresná prokurátorka v neprospech obžalovaného proti všetkým výrokom a obžalovaný V. Q. len čo do výroku o treste, ktoré v mene obžalovaného zdôvodnil obhajca.

Okresná prokurátorka v dôvodoch odvolania konštatovala, že s názorom prvostupňového súdu, ktorý vyústil do zmeny právnej kvalifikácie oproti tomu ako bola podaná obžaloba, nesúhlasí a to z nasledovných dôvodov: „Prvostupňový súd uznal obvineného za vinného v zmysle podanej obžaloby, s tým, že po právnej stránke posúdil žalovanú trestnú činnosť v bodoch 1/ až 8/ ako pokračovací prečin krádeže podľa 212 ods. 1 Tr. zák., z toho v bodoch 4/, 5/, 6/, 7/ v jednočinnom súbehu s prečinom porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zákona (oproti právnej kvalifikácie uvedenej v obžalobe v bodoch 1/ až 8/ ako pokračovací zločin krádeže podľa 212 ods. 1, ods. 4 písm. b/ Tr. zákona, z toho v bodoch 4/, 5/, 6/, 7/ v jednočinnom súbehu s prečinom porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zákona). S uvedeným názorom prvostupňového súdu nemožno súhlasiť. Trestného činu krádeže podľa § 212 ods. 4 písm. b) Tr. zák. sa dopustí, kto si prisvojí cudziu vec tým, že sa jej zmocní a spôsobí tak malú škodu, a čin spácha závažnejším spôsobom konania. Podľa § 138 písm. j/ Tr. zákona závažnejším spôsobom konania sa rozumie páchanie trestného činu na viacerých osobách. Podľa § 127 ods. 12 Tr. zákona viacerými osobami sa na účely tohto zákona rozumejú najmenej tri osoby. Vyššie uvedenými ustanoveniami sa prvostupňový súd dôsledne neriadil, pričom svoj postup odôvodnil tým, že osobitný kvalifikačný pojem „na viacerých osobách“ by bolo možné aplikovať v prípade, ak by bol trestný čin spáchaný proti životu, zdraviu jednotlivých osôb, resp. zásahu do ich telesnej integrity, keďže v tomto prípade by bol predmetom útoku človek. Pokiaľ ide o majetkový trestný čin, tento je páchaný na troch alebo viacerých cudzích majetkoch. Preto použitie

osobitného kvalifikačného pojmu „na viacerých osobách“<sup>1</sup> pri majetkových trestných činoch nemôže prichádzať do úvahy. K tomu je však potrebné uviesť, že obžalovaný Q. sa kladie za vinu spáchanie ôsmich krádeží bicyklov, ktorých sa mal dopustiť od mája 2015 do augusta 2015, a to na rôznych miestach v Bratislave - S. B., v rôznych dňoch, kedy odcudzil viacero bicyklov či už z rôznych kočikární, z balkónov, alebo z pozemkov rodinných domov. Krádežami spôsobil škodu spolu ôsmym rôznym fyzickým osobám - poškodeným. V takýchto prípadoch je potrebné použiť aj kvalifikačný znak „na viacerých osobách“, pretože objektom tohto trestného činu je ochrana vlastníckych práv k veci a predmetom útoku je cudzia vec, pričom cudzou vecou sa rozumie hnutelná vec, ktorá nepatrí páchatelovi vôbec alebo mu nepatrí výlučne a ktorú páchatel pred útokom nemá vo svojej dispozícii. Z hľadiska dikcie § 212 Tr. zákona vec má konkrétneho vlastníka (poškodeného). Chráneným objektom je teda „niečí“ (niekým vlastnený) majetok - majetok fyzickej alebo právnickej osoby. Samotná vec je potom predmetom takto zákonom chráneného vlastníckeho práva určitého vlastníka, resp. vlastníkov, pričom toto právo je objektom trestného činu. Objektom trestnoprávnej ochrany nie je vec sama osebe (jej hmotná podstata). Okradnutá osoba je poškodeným v zmysle § 46 ods. 1 Tr. poriadku, teda tým, koho vlastníckeho právo bolo trestným činom porušené (následok na objekte), čím mu zároveň bola spôsobená majetková škoda (účinnok na predmete). Ak je poškodených viacero (aspoň traja), bol čin spáchaný na viacerých osobách. Uvedenou otázkou sa zaoberal aj Najvyšší súd SR, a na odstránenie rozdielného výkladu uvedených ustanovení zákona prijal stanovisko, ktoré je evidované pod sp. zn. Tpj. 69/2014 zo dňa 09. 12. 2014, a bolo zverejnené v Zbierke stanovísk NS SR a rozhodnutí súdov SR pod č. 13, zbierka č. 2/2015. Zo zverejneného stanoviska Najvyššieho súdu SR možno uviesť jeho najpodstatnejšiu časť: „Zjednotenie výkladu a aplikácie osobitného kvalifikačného pojmu spáchania trestného činu závažnejším spôsobom konania podľa § 138 písm. j/ Tr. zákona „na viacerých osobách“ pri trestných činoch proti majetku - Objektom trestných činov proti majetku je ochrana majetku a majetkových práv ustanoveniami uvedenými v štvrtej hlave osobitnej časti Trestného zákona (§ 212 až 249 Tr. zákona). Individuálnym objektom trestného činu krádeže podľa § 212 Tr. zákona je ochrana vlastníckeho vzťahu k určitým veciam, legálnej držby veci a faktickej dispozície s vecou. Predmetom útoku je vec patriaca nositeľovi týchto vzťahov dotknutých protiprávnym zásahom páchatela, vo vzťahu ku ktorému sú hmotné predmety útoku cudzou vecou. Ak je taký čin spáchaný na ujmu viacerých osôb, napr. formou pokračovania v trestnej činnosti, je naplnený znak spáchania činu závažnejším spôsobom konania podľa § 138 písm. j/ Tr. zák., teda spáchanie činu na viacerých osobách.“ Z vyššie uvedeného vyplýva, že obžalovaný Q. sa dopustil žalovaného skutku „na viacerých osobách“, naplnil teda aj tento kvalifikačný znak, čím sa dopustil v bodoch 1/ až 8/ pokračovacieho zločinu krádeže podľa 212 ods. 1, ods. 4 písm. b/ Tr. zák., z toho v bodoch 4/, 5, 6/, 7/ v jednočinnom súbehu s prečinom porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zákona.

Navrhujem preto, aby odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. d Tr. poriadku zrušil napadnutý rozsudok, a aby obvineného uznal za vinného v zmysle podanej obžaloby, teda v bodoch 1/ až 8/ za pokračovací zločin krádeže podľa 212 ods. 1, ods. 4 písm. b/ Tr. zákona, z toho v bodoch 4/, 5, 6/, 7/ v jednočinnom súbehu s prečinom porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zákona, a aby súčasne uložil nepodmienečný úhrnný trest odňatia slobody v tejto prísnejšej trestnej sadzbe, za súčasného uloženia trestu prepadnutia veci (dláta).“

Obhajca v mene obžalovaného uviedol: „Q. odvolanie po preštudovaní písomného vyhotovenia rozsudku a po porade s mojim advokátom označujem ako podané len čo do výroku o treste. Som toho názoru a presvedčenia, že na moju nápravu a prevýchovu postačí aj trest miernejší, pretože sú tu okolnosti, ktoré by mal odvolací súd zväžiť, napríklad, že som napomáhal OČTK pri objasňovaní mojej trestnej činnosti, svoje konanie som oľutoval a škodu, ktorú som spôsobil, nahradím. Záverom žiadam, aby odvolací súd zrušil Rozsudok prvého stupňa vo výroku o treste a uložil mi trest nový, úplne na spodnej hranici trestnej sadzby.“

Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu zástupkyňa krajskej prokuratúry uviedla: „Ja sa pridrižiam dôvodov písomne podaného odvolania okresnou prokuratúrou. Poukazujem na právnu kvalifikáciu, ktorú použil súd I. stupňa, a ktorú považujeme za nesprávnu. Domáhame sa toho, aby bol rozsudok zrušený v celom rozsahu a vzhľadom na už publikované stanovisko Najvyššieho súdu SR navrhujeme, aby bol obžalovaný uznaný vinným v zmysle podanej obžaloby a aby mu bol uložený úhrnný nepodmienečný trest v prísnejšej sadzbe a zároveň uložený trest prepadnutia veci.“

Obhajca obžalovaného predniesol: „Čo sa týka môjho klienta tento nesúhlasí s dôvodom odvolania okresnej prokuratúry. Odvolanie ako nedôvodné navrhuje zamietnuť a na druhej strane žiada, aby bolo

vyhovené jeho odvolaniu, pretože uložený trest považuje za neprimerane prísny. Dáva do pozornosti hlavne to, že sa v konaní pred súdom k trestnej činnosti priznal, napomáhal orgánom činným v trestnom konaní, objasniť trestnú činnosť. V ďalšom poukazuje aj na argumenty uvádzané v písomnom podaní ohľadne dôvodov väzby, z ktorých vyplýva, že vo väzbe sa správa slušne, dostal sa do voľnejšieho režimu na otvorené oddelenie, bol viac krát odmenený, ktoré skutočnosti môžu zaväziť aj pri posudzovaní jeho osoby a ďalšieho trvania väzby, pričom zároveň žiada o prepustenie z väzby s tým, že by uložený trest nastúpil zo slobody.“

Obžalovaný záverom dodal: „Ja súhlasím so stanoviskom X. F., ktorá ma na prvom stupni odsúdila, som spokojný ako rozhodla. Považujem stanovisko Najvyššieho súdu SR za správne, ale na druhej strane mám pravdu aj ja a tak chcem požiadať o nižší trest resp. o zaradenie do nižšieho stupňa cez ustanovenie § 48 ods. 4 Tr. zák. ona a to do minimálneho stupňa zaradenia kde si myslím, že bude lepšie zabezpečená moja náprav. Nie je mi kladený za vinu žiadny ťažký zločin ani vražda. Čo sa týka väzby mám za sebou 10 mesiacov, je vidno, že som sa napravil, pretože som bol zaradený do zmierneného režimu, vykonávam rôzne bonusové aktivity, zmenil som svoj život a preto žiadam aj o prepustenie z väzby na slobodu. Ja si uvedomujem trestnú činnosť, ktorú som spáchal, ale rád by som do výkonu trestu nastúpil z voľnej nohy, aby som si mohol predtým vybaviť potrebné veci a tieto zabezpečiť. Ja sa pripájam aj k tomu, čo povedal môj obhajca.“

Krajský súd, ako súd odvolací, na podklade podaného odvolania preskúmal v zmysle § 317 ods. 1 Tr. poriadku zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Mal pritom na zreteli aj povinnosť prihliadnuť na chyby, ktoré neboli odvolaniami vytýkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. a zistil, že odvolanie okresnej prokuratúry je dôvodné.

Po splnení prieskumnej povinnosti krajský súd zistil, že súd prvého stupňa v rámci procesného postupu rešpektoval a dodržal všetky základné zásady trestného konania uvedené v ustanovení § 2 Tr. poriadku, najmä zásady zákonného procesu - § 2 ods. 7 Tr. por., práva na obhajobu - § 2 ods. 9 Tr. por., voľného hodnotenia dôkazov - § 2 ods. 12 Tr. por. i rovnosti strán (kontradiktórnosti) - § 2 ods. 14 Tr. por. Odvolací súd teda konštatuje, že okresný súd dospel k vyhlásenému rozsudku po bezchybnom procesnom postupe a v súlade so všetkými procesnými ustanoveniami, ktoré tento proces upravujú.

K výroku o vine

Odvolací súd po preskúmaní dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní, vyhodnotení a posúdení dôkazného stavu zastáva názor, že rozsudok trpí vadami, nakoľko okresný súd z vykonaného dokazovania vyvodil nesprávny záver o právnej kvalifikácii protiprávneho konania obžalobou žalovaného.

Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie, dôkazy následne jednotlivo aj vzájomne vyhodnotil, avšak podľa názoru odvolacieho súdu nesprávne posúdil konanie obžalovaného a následne nesprávne ustálil právnu kvalifikáciu skutku, v ktorom smere je potrebné dať za pravdu námietkam okresnej prokuratúry a tieto je nutné považovať za opodstatnené.

Prvotne je potrebné uviesť, že na obžalovaného V. Q. bola dňa 08.07.2016 podaná obžaloba v bodoch 1/ až 8/ pre pokračovací zločin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b) Tr. zák., s poukazom na § 138 písm. j) Tr. zákona z toho v bodoch 4/, 5/, 6/, 7/ v jednočinnom súbehu s prečinom porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zákona, s poukazom na § 138 písm. e/ Tr. zákona.

Zo strany okresného súdu bolo vykonané dokazovanie výsluchom obžalovaného V. Q., svedkov a zároveň poškodených J. G., X. O., Q.. H. B., V. J., prečítaním a oboznámením ostatných listinných dôkazov.

Krajský súd považuje za potrebné pripomenúť, že obžalovaný V. Q. na hlavnom pojednávaní po poučení podľa § 257 Tr. poriadku urobil vyhlásenie, že je vinný tj. deklaroval vinu k právnej kvalifikácii, ktorá bola prokuratúrou žalovaná, pričom k otázke podľa § 333 ods. 3 písm. f/ Tr. poriadku odpovedal „áno“. Vyhlásenie o vine nebolo súdom prvého stupňa prijaté práve z dôvodu možného iného právneho posúdenia.

Pre komplexnosť dodáva, že obžalovaný V. Q. na hlavnom pojednávaní spáchanie čiastkových útokov priznal s tým, že bicykle, ktoré odcudzil predal a peniaze použil pre vlastnú potrebu.

Poškodení - svedkovia J. G., X. O., Q., H. B., V. J., H., P. S., J. V., B. R., Q. V. vypovedali k odcudzeným veciam a škode, ktorá im bola spôsobená odcudzením alebo poškodením. Z prečítanej výpovede svedkyne J. O. bolo preukázané, že sa menovaná v žalovanom období s obžalovaným stretávala a tento sa jej pochválil, že ukradol bicykle, ku ktorým uviedol aj ich značku, pričom raz za menovanou prišiel na ukradnutom bicykli.

Okrem priznávajúcej výpovede obžalovaného mal súd k dispozícii aj previerku výpovede na mieste, kedy obžalovaný označil miesta, z ktorých bicykle odcudzil.

Zo znaleckého posudku KEÚ PZ z odboru biológia a genetická analýza a mechanoskopia vyplynulo, že zaistené stopy neboli vhodné na individuálnu identifikáciu.

Z posudku znalkyne MUDr. K. P., odvetvie psychiatria, vyplynulo, že u obžalovaného nebola zistená závislosť od omamných a psychotropných látok.

Na podklade vykonaného dokazovania súd prvého stupňa konanie obžalovaného právne posúdil v bodoch 1/ až 8/ ako pokračovací prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 Tr. zákona z toho v bodoch 4/, 5/, 6/, 7/ v jednočinnom súbehu s prečinom porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák., s poukazom na § 138 písm. e/ Trestného zákona, čo odôvodnil nasledovne: „Na rozdiel od obžaloby súd protiprávne konanie obžalovaného v bodoch 1/ až 8/ nekvalifikoval ako zločin krádeže podľa § 212 ods. 1, 4 písm. b/ Tr. zákona s poukazom na ustanovenie § 138 písm. j/ Tr. zák. Podľa § 138 písm. j/ Tr. zákona -závažnejším spôsobom konania sa rozumie páchanie trestného činu na viacerých osobách. Podľa § 127 ods. 12 Tr. zákona viacerými osobami sa na účely tohto zákona rozumejú najmenej tri osoby.

Ku predmetnej problematike je stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod sp. zn. Tpj 69/2014, zo dňa 9.decembra 2014 v súvislosti s aplikáciou osobitného kvalifikačného pojmu spáchania trestného činu závažnejším spôsobom konania podľa § 138 písm. j/ Tr. zákona „na viacerých osobách“ pri trestných činoch proti majetku. Z predmetného stanoviska vychádzal i prokurátor v rámci právnej kvalifikácie žalovaného trestného činu vo vzťahu k obžalovanému. S predmetným vyššie citovaným stanoviskom trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sa súd nestotožnil. V zmysle § 127 ods. 12 Tr. zákona sa viacerými osobami na účely Trestného zákona rozumejú najmenej tri osoby, teda presne tri osoby, alebo viac ako tri osoby. Maximálny počet osôb obmedzený nie je. Súd mal za to, že objektom tohto trestného činu je ochrana v prvom rade vlastníckych a iných práv k veci a predmetom útoku je cudzia vec (cudzou vecou sa rozumie hnutelná vec, ktorá nepatrí páchatelovi vôbec alebo mu nepatrí výlučne a ktorú páchatel navyše nemá vo svojej dispozícii). Základnou otázkou pre posúdenie aplikácie ustanovenia § 138 písm. j/ Tr. zákona je teda - kedy je trestný čin spáchaný na osobe. Rozhodujúcim kritériom je posúdenie nielen objektu trestného činu, ale predmetu útoku, na ktorý páchatel bezprostredne útočí. V prípade trestného činu krádeže je objektom - ochrana majetkových práv. Predmetom útoku je cudzia vec. Z predmetného dôvodu preto nie je možné jednoznačne vyvodiť, že predmetom útoku nie je osoba a teda nejde o trestný čin spáchaný na osobe. Osobitný kvalifikačný pojem podľa § 138 písm. j/ Tr. zákona by bolo možné aplikovať v prípade, ak by bol trestný čin spáchaný proti životu, zdraviu jednotlivých osôb, resp. zásahu do ich telesnej integrity, keďže v tomto prípade by bol predmetom útoku človek. Pokiaľ ide o majetkový trestný čin tento je páchaný na troch alebo viacerých cudzích majetkoch. Preto použitie osobitného kvalifikačného pojmu - na viacerých osobách pri majetkových trestných činoch nemôže prichádzať do úvahy. Podstatou pokračovacieho trestného činu je to, že páchatel pácha dva alebo viac čiastkových útokov jedného trestného činu a tým spôsobuje dva alebo viac následkov, ktoré sa však z hľadiska hmotnoprávneho posudzujú len ako jeden následok (z hľadiska hmotnoprávneho preto páchatel vždy spôsobí len jeden následok), pričom sa vyžaduje, aby išlo „o pokračovanie“ v páchaní trestného činu (§ 122 ods. 10 Tr. zákona) a preto nestačí, len aby išlo „o páchanie trestného činu“, t. j. bez jeho pokračovania, tak ako je uvedené v ustanovení § 138 Tr. zákona. Pojem „páchanie trestného činu“ - nehovorí o pokračovaní toho istého trestného činu, ale je z neho zrejmé, že musí ísť len o jeden skutok (jedno konanie z hľadiska hmotnoprávneho ako i procesnoprávneho) a nie je možné ho naplniť súčtom viacerých čiastkových následkov. Preto predmetný závažný spôsob konania

„na viacerých osobách“ nie je možné použiť pri pokračovacom trestnom čine a ani v prípade opakovania toho istého trestného činu (ak ide o viacero samostatných skutkov, tak ani nie sú splnené podmienky na posúdenie konania páchatela ako jedného pokračovacieho trestného činu, taktiež nie je možné tieto viaceré následky sčítať a vysloviť naplnenie znaku „na viacerých osobách“. V tejto súvislosti ohľadom neaplikácie predmetného stanoviska Najvyššieho súdu Slovenskej republiky -súd poukazuje, že v danom prípade ide o stanovisko (judikát) -v slovenskom právnom poriadku platí princíp - podľa ktorého sú súdy viazané len zákonom, znamená to, že súd pri svojom rozhodovaní prihliada a prípadne aj aplikuje súdny judikát, či stanovisko len vtedy ak dôjde k záveru, že sú v súlade so zákonom, ale záväzné pre neho nie sú. Vyššie uvedené vyplýva z článku 144 Ústavy Slovenskej republiky -podľa ktorého výkon súdnej právomoci je viazaný len na Ústavu, ústavný zákon, zákon a medzinárodnú zmluvu. Pokiaľ súd zaujal k predmetnej veci vyššie uvedené stanovisko (ktoré odôvodnil) iným právnym názorom - súd nemal za to, že by v danom prípade porušil článok 36 ods. 1 Listiny, resp. článok 46 Ústavy Slovenskej republiky - lebo je v kompetencii Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zaujímať stanoviská k výkladu zákona a iných právnych predpisov a pri zjednocovaní judikatúry súdov v rámci vytvárania jednotnosti právneho poriadku.

Naopak je chybné predpokladať, že raz súdom vyslovený výklad právneho predpisu (ustanovenia) je v našom právnom poriadku pro futuro už nezmeniteľný. Stanovisko (judikát) nie je prameňom práva, je len zdrojom argumentačnej sily pre zabezpečenie ústavnej súladnej aplikácie a interpretácie právnych noriem.“

So zmenou právnej kvalifikácie a argumentáciu, na podklade ktorej neaplikoval stanovisko NS SR Tpj 69/2014, zo dňa 9. decembra 2014, sa odvolací súd nestotožňuje a argumenty okresnej prokurátorky prezentované v dôvodoch odvolania považuje za správne a opodstatnené.

Rozdielne ako argumentuje prvostupňový súd vo vzťahu k posúdeniu stanovisk Najvyššieho súdu SR ako takých vrátane stanoviska Tpj. 69/2014 a ich záväznosti pre všeobecné súdy nižšieho stupňa a teda zároveň k „neaplikácii uvedeného konkrétneho stanoviska Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (v zásade konštatujú, že „v danom prípade ide o stanovisko (judikát) -v slovenskom právnom poriadku platí princíp - podľa ktorého sú súdy viazané len zákonom, znamená to, že súd pri svojom rozhodovaní prihliada a prípadne aj aplikuje súdny judikát, či stanovisko len vtedy ak dôjde k záveru, že sú v súlade so zákonom, ale záväzné pre neho nie sú. Vyššie uvedené vyplýva z článku 144 Ústavy Slovenskej republiky -podľa ktorého výkon súdnej právomoci je viazaný len na Ústavu, ústavný zákon, zákon a medzinárodnú zmluvu. Pokiaľ súd zaujal k predmetnej veci vyššie uvedené stanovisko (ktoré odôvodnil) iným právnym názorom - súd nemal za to, že by v danom prípade porušil článok 36 ods. 1 Listiny, resp. článok 46 Ústavy Slovenskej republiky - lebo je v kompetencii Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zaujímať stanoviská k výkladu zákona a iných právnych predpisov a pri zjednocovaní judikatúry súdov v rámci vytvárania jednotnosti právneho poriadku. Naopak je chybné predpokladať, že raz súdom vyslovený výklad právneho predpisu (ustanovenia) je v našom právnom poriadku pro futuro už nezmeniteľný. Stanovisko (judikát) nie je prameňom práva, je len zdrojom argumentačnej sily pre zabezpečenie ústavnej súladnej aplikácie a interpretácie právnych noriem“- str. 10-11 rozsudku), krajský súd dáva do pozornosti jednak znenie samotného stanoviska (uverejneného pod č. 13 Zbierky stanovisk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 2/2015), podľa ktorého Objektom trestných činov proti majetku je ochrana majetku a majetkových práv ustanoveniami uvedenými v štvrtej hlave osobitnej časti Trestného zákona (§ 212 až 249 Tr. zákona).Individuálnym objektom trestného činu krádeže podľa § 212 Tr. zákona je ochrana vlastníckeho vzťahu k určitým veciam, legálnej držby veci a faktickej dispozície s vecou. Predmetom útoku je patriaca nositeľovi týchto vzťahov dotknutých protiprávnym zásahom páchatela, vo vzťahu ku ktorému sú hmotné predmety útoku cudzou vecou. Ak je taký čin spáchaný na ujmu viacerých osôb, napr. formou pokračovania v trestnej činnosti, je naplnený znak spáchania činu závažnejším spôsobom konania podľa§ 138 písm. j/ Tr. zákona, teda spáchanie činu na viacerých osobách, ako aj znenie ustanovenia § 22 zákona č. 757/2004Z.z. v znení neskorších predpisov (Zjednocovanie výkladu a používania zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov), podľa ktorého:

(1) Na zabezpečenie jednotného výkladu a jednotného používania zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov najvyšší súd zverejňuje súdne rozhodnutia zásadného významu a prijíma stanoviská k zjednocovaniu výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov. Na tento účel

a) príslušné kolégium najvyššieho súdu zhromažďuje prostredníctvom predsedov nižších súdov právoplatné rozhodnutia vydané v zásadnej právnej otázke a vyžaduje k nim stanovisko jednotlivých sudcov príslušného kolégia najvyššieho súdu,

b) plénum najvyššieho súdu alebo príslušné kolégium najvyššieho súdu prijíma stanoviská k zjednocovaniu výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov, ak je to potrebné v záujme odstránenia nejednotnosti súdneho rozhodovania alebo ak sa senát najvyššieho súdu odchýlil od právneho názoru obsiahnutého v rozhodnutí iného senátu najvyššieho súdu.

(2) Pred prijatím stanoviska k zjednocovaniu výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov predseda najvyššieho súdu alebo predseda kolégia najvyššieho súdu môže požiadať o vyjadrenie iné kolégium najvyššieho súdu, generálneho prokurátora, Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len "ministerstvo") alebo aj iné orgány verejnej moci, ako aj vedecké inštitúcie a vysoké školy.

(3) Na zasadnutí pléna najvyššieho súdu alebo kolégia najvyššieho súdu, ktoré prijíma stanovisko k zjednocovaniu výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov, sa zúčastňujú zástupcovia Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky a ministerstva; predseda najvyššieho súdu im na požiadanie udelí slovo. Iné osoby sa na rokovaní môžu zúčastniť, len ak ich zvolávateľ na rokovanie prizval.

a v nadväznosti na tieto poskytuje nasledovné úvahy: Stanovisko prijaté v súlade s § 22 citovaného zákona trestnoprávnym kolégiom Najvyššieho súdu SR (§ 21 zák. č. 575/2004 Z.z.) ako také, je prejavom snahy a zámeru najvyššieho súdu o zjednotenie používania a výkladu zákonov a teda zabezpečenia právnej istoty a stability súdnych rozhodnutí, nakoľko Najvyšší súd SR ex lege zo svojho postavenia v systéme súdov a oprávnenia vyplývajúceho mu z § 22 zák. č. 575/2004 Z.z. sleduje rozhodovaciu činnosť súdov, vyhodnocuje právoplatné rozhodnutia súdov a na ich základe pri rozdielnom výklade konkrétnych ustanovení zákona v záujme jednotného rozhodovania súdov prijíma stanoviská k rozhodovacej činnosti vo veciach určitého druhu alebo charakteru, a tak predurčuje ich následný postup aj v iných obdobných veciach.

Práve nerešpektovanie stanoviska Najvyššieho súdu SR prijatého postupom podľa § 22 zák. č. 575/2004 Z.z. v znení neskorších predpisov uverejneného pod č. 13 Zbierky stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 2/2015 narúša zámer a snahu o zjednotenie používania a výkladu zákonov v naznačenej otázke.

V konkrétnej trestnej veci obžalovaného V. Q. bola na menovaného podaná obžaloba pre pokračovací zločin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b/ Tr. zákona s poukazom na § 138 písm. j/ Tr. zákona v časti v jednočinnom súbehu s prečinom porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zákona s poukazom na § 138 písm. e/ Tr. zákona v súlade so stanoviskom NS SR č. 13, ktorého znenie už odvolací súd vyššie odcitoval, nevidí dôvod pre odklon od prijatého citovaného stanoviska Tpj. 69/2014 uverejneného pod č. 13 Zbierky stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 2/2015, a teda akceptovanie a osvojenie si argumentácie prvostupňového súdu.

Konajúci senát nadriadeného súdu považuje za potrebné doplniť, že k otázke aplikácie osobitného kvalifikačného znaku spáchania trestného činu závažnejším spôsobom konania podľa § 138 písm. j/ Tr. zákona („na viacerých osobách“) aj Ústavný súd SR v uznesení č.k. III. Ú 68/2011-11, ktoré vlastne predchádzalo prijatému stanovisku č. 13, konštatoval, že výklad najvyššieho súdu v tom, že pokračovací trestný čin (pri zločine podvodu) je možné spáchať ako na jednej osobe tak aj na viacerých osobách, „ktorý výklad aj ústavný súd považuje za logický a nevybočujúci z medzí ústavne konformného výkladu právnych noriem.“

V nadväznosti na vyššie rozobraté odvolací súd uzatvára, že obžalovaný V. Q. sa svojím konaním dopustil v bodoch 1/ až 8/ pokračovacieho zločinu krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. j/ Tr. zákona z toho v bodoch 4/, 5/, 6/, 7/ v jednočinnom súbehu s prečinom porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zákona, s poukazom na § 138 písm. e/ Tr. zákona tj. ôsmymi čiastkovými útokmi a takýto čin spáchal na ujmu viacerých osôb formou pokračovania v trestnej činnosti, pričom k takto žalovanej právnej kvalifikácii obžalovaný na hlavnom pojednávaní urobil vyhlásenie o vine.

## K druhu a výmere trestu

V nadväznosti na výrok o vine, ktorým krajský súd uznal obžalovaného V. Q. vinným pre prísnejšiu právnu kvalifikáciu, ako ustálil prvostupňový súd bolo potrebné uložiť nový trest v zákonom určenej trestnej sadzbe.

Krajský súd pri opätovnom posudzovaní poľahčujúcich a priťažujúcich okolností zistil nasledovné: bez výhrad súhlasí s priznaním poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. l/ Tr. zákona spočívajúcej v priznaní sa a úprimnom oľutovaní trestného činu, ktorú aj sám akceptoval pri ukladaní trestu,

- je tiež presvedčený o opodstatnenosti priznania poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. n/ Tr. zákona v zmysle napomáhania pri objasňovaní trestnej činnosti príslušným orgánom, nakoľko obžalovaný svojim postojom prejavil pomoc pri objasňovaní trestnej činnosti a to konkrétnym spôsobom už v rámci prípravného konania, tj. spôsobom, ktorý vychádza nielen zo samotného priznania (samotné priznanie totiž nezabavuje orgány činné v trestnom konaní zisťovať skutočnosti a zabezpečovať dôkazy, ktoré nasvedčujú pravdivosti priznania osoby obvinenej), ale aj z iných foriem napomáhania pri objasňovaní trestnej činnosti- viď zápisnica o previerke výpovede na mieste činu),

- opäť zhodne s rozhodnutím prvostupňového súdu priznal priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m/ Tr. zákona spočívajúcu v predchádzajúcom odsúdení, tu odvolací súd prihliadol predovšetkým na predchádzajúce odsúdenia v období od roku 2007 do 2014.

- a napokon zhodne s úvahami okresného súdu u obžalovaného ustálil aj priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. h/ Tr. zákona, nakoľko tento spáchal viac trestných činov.

Teda poukazujúc na vyššie uvedené pri vyhodnotení pomeru poľahčujúcich a priťažujúcich okolností dospel odvolací súd k záveru, že pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností je v rovnováhe.

Tiež dospel k záveru, že prichádza do úvahy uloženie úhrnného trestu odňatia slobody a keďže aspoň jeden zo zbíhajúcich sa trestných činov je zločinom, prichádza do úvahy uloženie úhrnného trestu s použitím tzv. asperačnej zásady (§ 41 ods. 2 Tr. zákona). Asperačná zásada je svojim spôsobom prísny inštitútom a pri jej dôslednom uplatňovaní sú páchatelom v konečnom dôsledku ukladané prísne tresty nad pôvodnú zákonom určenú hornú hranicu trestnej sadzby, ktorá sa musí zvýšiť o jednu tretinu. Teda krajský súd konštatuje, že prichádza do úvahy uloženie úhrnného trestu podľa § 41 ods. 2 Tr. zákona, v podstate je potrebné upraviť hornú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby trestného činu najprísnejšie trestného (§ 212 ods. 4 Tr. zákona - v rozpätí od 3 rokov-10 rokov) tj. zvýšiť ju o jednu tretinu, čím došlo k ustáleniu rozpätia trestnej sadzby 3 roky až 13 rokov a 4 mesiace.

Podľa § 41 ods. 2 Tr. zákona: Ak súd ukladá úhrnný trest odňatia slobody za dva alebo viac úmyselných trestných činov, z ktorých aspoň jeden je zločinom, spáchaných dvoma alebo viacerými skutkami, zvyšuje sa horná hranica trestnej sadzby odňatia slobody trestného činu z nich najprísnejšie trestného o jednu tretinu; súd uloží páchatelovi trest nad jednu polovicu takto určenej trestnej sadzby odňatia slobody. Horná hranica zvýšenej trestnej sadzby nesmie prevyšovať dvadsaťpäť rokov a pri mladistvých trestnú sadzbu uvedenú v § 117 ods. 1 alebo 3. Popri treste odňatia slobody možno v rámci úhrnného trestu uložiť aj iný druh trestu, ak by jeho uloženie bolo odôvodnené niektorým zo súdených trestných činov.

Poukazujúc na vyššie uvedené odvolací súd v tomto kontexte prihliadol na okolnosti prípadu, spôsob spáchania trestného činu, jeho charakter ako aj na osobu obžalovaného, ktorý bol doposiaľ päťkrát súdne trestaný pre rôznu trestnú činnosť a dospel k záveru, že úhrnný trest odňatia slobody vo výmere tri roky (na dolnej hranici trestnej sadzby) je trestom zákonným a primeraným, ktorý plne v súlade s účelom trestu tak ako to má na mysli ustanovenie § 34 Tr. zákona, môže vytvoriť podmienky na prevýchovu obžalovaného k tomu, aby v budúcnosti viedol riadny život.

Nakoľko obžalovaný bol pred spáchaním žalovaného skutku v posledných desiatich rokoch vo výkone trestu odňatia slobody pre úmyselný trestný čin, súd ho zaradil na výkon trestu do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Krajský súd má za to, že uložený trest vo výmere tri roky nepodmienečne so zaradením na jeho výkon do ústavu so stredným stupňom stráženia je trestom zákonným, primeraným, spravodlivým a zodpovedá aj

požiadavkám článku 49 odsek 3 Charty základných práv Európskej únie, podľa ktorého prísnosť trestov nesmie byť neprimeraná trestnému činu.

Nadriadený súd zistiť pochybenia vo výroku o treste prepadnutia veci: „jeden kus dláto“ v tom, že vo výroku absentovalo vyslovenie, že vlastníkom prepadnutej veci sa štát (§ 60 ods. 5 Tr. zákona), túto nesprávnosť zároveň napravil.

A napokon odvolací súd konštatuje, že zákonu zodpovedali výroky, ktorými prvostupňový súd rozsudkom rozhodol o uplatnenom nároku na náhradu škody, a pri zmene rozsudku z vyššie rozvedených dôvodov tieto výroky prevzal do vlastného rozhodnutia bez zmeny, považujúc ich za správne a zákonné.

S poukazom na vyššie zdôvodnené odvolací súd rozhodol tak ako je citované vo výroku rozsudku v neprospech obžalovaného V. Masára na podklade odvolania Okresnej prokuratúry Bratislava IV. Nadväzne na uvedené potom z rovnakých dôvodov zamietol odvolanie obžalovaného posúdiac ho ako neakceptovateľné a nedôvodné.

**Poučenie:**

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný riadny opravný prostriedok.